

— „Poslušaj Micika, kaj je to?“ Položé roko dekletcu na srčno stran in pritajeno poslušata oba.

— „Ali kaj čutiš: Tèk, tèk — tèk tèk?“

„Kakor v uri nemir, tako bije v prsih srce. Kakor obstane v uri vse, če obstoji nemir, tako zastane v človeku vse, kadar obstane srce. Oči se zapro, jezik obmolkne, roke omahnejo, noge otrpejo, življenje v telesu zamre. Vse tiho, vse mirno je v človeku, kakor v uri, če se ustavi nemir.“

„In ne bode dolgo“, spet nadaljuje ded, „da se bo ustavilo moje srce; staro je že in trudno. Tedaj se bo končal tek mojega življenja. Na mrtvaški oder me bodo položili. Mirno in tiho bom tamkaj dva dni — ustavljena ura. V grob me bodo djali potem. Čemu naj je stara ura, ki ne gre? — Tedaj bo pa tale ura tvoja, Micika! In ko bo tèktakala, moli za dedka, ki so ti jo zapustiti v spomin!“

Ni se zgodilo precej, kar so menili ded; vendar se je zgodilo čez nekaj let. Ustavila se jim je ura, zastalo je staro srce — umrli so. Njihovo uro je dobila Micika. V svoji sobici jo ima, pri postelji. Sliši se v tihi noči glasno njeno tèktakanje, in Micki se zdi, kot bi ji ljubi dedek še zdaj hodili delat kratek čas. Oj, kolikokrat se spominja dedkovega srca in moli zanje!

Ferd. Gregorec.

Zaupanje v sv. Alojzija.

prijazni vasi je stanovala mala družina vaškega črevljarja. Poleg očeta in matere je bil petleten, čvrst deček Tonček in desetletna deklica Rezika.

Vas je ležala na samotnem kraju, ki je bil od farne cerkve in šole oddaljen nad uro hoda. Zato so otroci iz te vasice pohajali le redko v šolo in v cerkev. Posebno po zimi, ko je zapadel velik sneg, ni nihče mogel priti do fare.

Črevljarjeva Rezika je jako rada hodila v šolo. Bilo je pridno, mirno in nadarjeno dekletce. Vse jo je ljubilo, součenci in učitelji.

Ko je izpolnila deseto leto, jo je mahoma napadla mučna bolezen. Obe nogi sta ji skoraj popolnoma otrpnili, tako da je vedno morala ležati.

Mirno in vdano je prenašala hude bolečine. Zdravnik, katerega so oče prosili pomoči, je rekel, da je bolezen neozdravljiva, in da bode Rezika prej ko ne priklenjena vse življenje na posteljo.

Lehko si mislite, kako bitko je bilo Reziki pri srcu, ko je izvedela to zdravnikovo sodbo. Pa še nekaj družega je bilo, kar je ubogo Reziko neizmerno bolelo in žalostilo.

Pred par dnevi je obiskala malo bolnico sosedova Ančka. Pripovedovala ji je, kaj se sedaj učijo v šoli, in pa da se njene součenke pripravljajo za prvo sv. obhajilo. Povedala ji je, da pristopijo tisto nedeljo pred sv. Alojzijem prvokrat k mizi Gospodovi. „Ah, ti ne veš, kako lepo nas gospod katehet podučujejo, kako mične zglede nam pripovedujejo, da bi se tem lepše pripravili za ta nepozabljivi dan.“

Solze so polile blede obrazek uboge Rezike. Ne zaradi bolečine, temveč zato, ker se ona ni mogla udeleževati tega poduka, ker ona ne bode mogla takrat prejeti sv. obhajila. In na to se je že dolgo tako srčno veselila. Te srčne bolečine so bile mnogo, mnogo hujše, kakor pa telesne bolečine.

Ko Ančka odide, se zamisli uboga Rezika za nekaj časa. Kmalu pa, kakor bi se bila nečesa spomnila, reče veselega obraza očetu: „Ljubi moj oče, prosim vas, pojdite k fari, pa prosite gospoda župnika, da bi prišli k nam, pa še mene pripravili in podučili za prvo sv. obhajilo.“

„Prav rad ti izpolnim to željo, ljubo dete. Takoj po obedu se odpravim na pot“, reko oče.

In res, ni bila še ura tri popoldne, ko pridejo Rezikin oče v župnišče, pa povedo čistiljivemu, sivolasemu gospodu župniku gorečo željo bolne Rezike.

„Ljubi moj!“ pravijo gospod župnik, „neizmerno rad bi ustregel želji uboge Rezike. Pa vedite, to ne gre tako lahko in hitro, kakor si bolni otrok misli. Moral bi jo podučevati vsaj par tednov, da bi jo lepo pripravil za ta preimenitni dan. Sami pa veste, da mi ne dopušča niti čas niti rahlo zdravje, da bi mogel slednji dan in toliko časa hoditi v vašo vas. Počakajmo, morda ljubi Bog dá, da se obrne vaši Reziki nabolje, da bode mogla zopet pohajati šolo, in se drugo leto udeležiti poduka. Kakor hitro mi pa dopusti čas in bode pot ugodnejša, jo pridem sam obiskat in nekoliko potolažiti. Če ne, jo pa pripravim o počitnicah.“

Ko je ubogi otrok slišal ta odgovor, je izginila poslednja iskrica upanja iz njenega srca. Žalostna in neutolažljiva Rezika povesi glavico, obrne se v steno ter milo zaplaka.

Ko leži tako sama, in je bilo vse okoli nje temno, tedaj je molila svojo vsakdanjo večerno molitev, kakor po navadi. Hkrati pa je stegnila svoji drobni ročici proti nebu ter zaprosila z nepopisno gorečnostjo: „Sedaj, o sv. Alojzij, sedaj, o sladki patron prvoobhajancev — pomagaj mi!“

Trudna in zmučena od velike bridkosti je položila svojo glavico na blazino in prav trdno zaspala. Druzega jutra je bila pomirjena. Nekako vzradoščena je prosila da naj ji dajo katekizem. Ni ga potem dala od sebe ne podnevi ne ponoči.

Nekoč — bilo je ravno teden pred sv. Alojzijem, so ostali oče poleg postelje in popravljajo mali trpinko vzglavje. Nenadoma objame Rezika očeta pa pravi: „Ljubi moj oče! Prosim vas, peljite me drugo nedeljo k fari!“

„O rad“, reko oče, da otroka pomirijo, „če boš do ta čas le nekoliko boljša in trdnejša.“

„Gotovo bom toliko krepka, da bom lahko pretrpela vožnjo“, — reče otrok čudovito prepričan.

Sobote večer je bil tu, in res je bila deklica mnogo krepkejša. Oče niso dvomili več, da bi je ne mogli prepeljati k fari. Že ob 5. uri zjutraj je prosila Rezika, naj jo oblečejo v belo obleko. Pa so jo oblekli in položili na voz ter jo dobro in gorko odeli in pognali konja proti fari.

Nepopisna radost je prešinila pred župniščem zbrane otroke, ko so zagledali bolno součenko. Oče so rekli: „Na vsak način je hotela semkaj, da bi videla vas in se z vami poveselila tega lepega dne, dasi sama še ne more prejeti sv. obhajila.“ Pa kako se vsi začudeno spogledajo, ko Rezika z odločnim in krepkim glasom zatrdi: „Ne, ljubi oče! Tudi jaz bom prejela prvo sv. obhajilo kakor moji součenci.“

„Dete, pomiri se! Sv. obhajila ne smemo prejeti brez priprave. Ti pa nisi še nič podučena“, reko oče.

„Ljubi oče, tako dobro sem podučena kakor drugi. Prosim vas, pokličite gospoda župnika, naj me izprašajo!“

Ravnokar so stopili gospod župnik, ki so vse to videli in slišali pri odprtem oknu, k vozu, da bi ubožnega otroka potolažili in mu dopovedali, da je danes nemogoče in naj počaka prihodnjega leta ali pa vsaj počitnic. Toda otrok zaprosi tako milo, tako gorko: „Gospod župnik, vprašajte me, lepo prosim, videli boste, da sem podučena za prvo sv. obhajilo.“ Da bi je ne žalostili, zastavijo ji gospod župnik precej težko vprašanje. Toda kako se začudijo, ko začujejo iz otročjih ust tako gladek in jasen odgovor, da se je poznalo: otrok vse to tudi razume.

Pa ji zastavijo še nekaj drugih vprašanj. A na vsa odgovori Rezika tako gladko in razumno, da se prisotni niso mogli dosti načuditi njenim odgovorom. Gospod župnik so uvideli, da je deklica še bolje podučena, kot marsikateri drugi otroci, katere so sami podučevali.

„Oh, ali smem prejeti prvo sv. obhajilo?“ zaprosi deklica žarečih lic. Na njih se je bralo neizrekljivo hrepenenje in v očeh polno zaupanje.

„Smeš, moj otrok“, reko gospod župnik. „Sedaj se boš najprej lepo izpovedala, potem pa te bom obhajal z drugimi vred.“

In tako se je tudi zgodilo. Verniki, ki so bili zbrani v cerkvi, so bili do solz ginjeni, ko so videli, kako so oče prinesli med zdrave otroke bolno in zapuščeno Reziko k angelski mizi.

Videli so, s kako iskreno pobožnostjo in ginljivo ljubeznijo je bolna Rezika prejela angelski kruh iz rok mašnikovih.

Po končani cerkveni slovesnosti, so šli otroci v župnišče, kjer so bili pogoščeni. Tudi vaški črevljar je moral prinesiti Reziko v župnišče. In glejte čudo! Bila je po sv. obhajilu že toliko trdna, da je mogla sama sedeti in tu pa sem nekoliko se opreti na noge.

Nebeški Gospod ji ni dal samo dušnega, ampak tudi telesnega zdravila.

Gospod župnik so vprašali očeta, kdo je otroka tako lepo in natančno podučil in pripravil na prvo sv. obhajilo. Toda oče niso mogli nič pojas-

ni, pa tudi sami si niso znali raztolmačiti, kako je prišel otrok do tega znanja. Saj niso nikdar slišali, da bi jo bil kdo kaj učil, ali ji o tem kaj govoril.

Ko pa Reziko vprašajo, jim pa polna ljubeznjive ponižnosti pove: „Ko sem v svoji žalosti klicala k sv. Alojziju, naj mi pomaga, da pojdem k prvemu sv. obhajilu, sem trdno zaspala. V sanjah sem zagledala sv. Alojzija. Sedel je k moji postelji, pa me pokrižal na čelu, na ustih in na prsih. Molil je nekaj časa z menoj, potem pa me je jel podučevati za prvo sveto obhajilo. Prikazal se mi je v sanjah poslej vsako noč. Ponavljal je z menoj vprašanja in odgovore iz katekizma, katere sem brala podnevi. Pripovedoval mi je, kako je Jezus pri zadnji večerji postavil zakrament sv. Rešnjega Telesa, in da isto ponavljajo mašnik pri sv. maši. Podučil me je, kako se mora Jezusa v presv. Rešnjem Telesu moliti in častiti, in kako se moram pripravljati za prvo sv. obhajilo. Ako nisem česa dobro razumela, mi je ponovil isto še tolikrat, da sem si zapomnila in razumela. Ako me je bolezen zelo mučila, mi je položil roko na glavo, ter me je osrčeval in tolažil toliko časa, da sem lahko prenašala svoje bolečine in da nisem omagovala. Tako se je godilo noč za nočjo. Oj, jaz bom sv. Alojzija ljubila in slavila vse dni svojega življenja, ker mi je bil tako dober in ljubeznjiv pomočnik, da sem mogla prejeti prvo sv. obhajilo.“

Tako je z ljubeznivo ponižnostjo pravila Rezika. Otrokom so svetega veselja sijali obrazki, gospod župnik so zamišljeni zrlji na ubogo Reziko, oče so si pa otirali solzne oči.

Ne vem, če bodete verjeli? Res pa je, da je danes — po petih letih — Rezika tako čvrsta, vesela in urna, kot vas kdo, ki ni bil nikdar bolan.

In če jo vprašate, kako to, vam pove:

„Sv. Alojzij, sv. Alojzij!“

S. Mašenšek.

Roži.

Kraj pota v grmu nizkem
Sta rastle roži dve,
Pa večja manjši sestri
Nekoč besede dé:

„Sirotica pač ti si,
Ker vedno nizka boš,
A glej, jaz bom pa kmalu
Najvišja izmed rož.“

*Mladenič sèm po potu
Do rož dospè s kosó,
In ‚rožica najvišja‘
Je bila ob glavó.*

Osojski.

